

[Gerda Møller.]

evner og tilpasningsmuligheder, end det tidligere har været muligt på grundlag af det system, som den erhvervsmæssige uddannelse af voksne hidtil har hvilet på. Jeg tror nemlig, at i de områder med ledig arbejdskraft, hvor man forstår dette, vil man have langt større chance for at tiltrække nye industrier end andre steder og derved holde sin ungdom hjemme. Dette er for mig noget meget væsentligt, hvis disse områder fremover skal komme op på et økonomisk niveau på lige fod med den resterende del af landet.

Når jeg nu er valgt i Maribo amt, har jeg lyst til, selv om handelsministeren ikke er her, at tage mit udgangspunkt i de bemærkninger, ministeren kom med før fra talerstolen, og sige til ham, at det er rigtigt nok, at vi er så heldige i Maribo amt, at vore unge kan søge til Sjælland, fordi vi ikke kan give dem arbejde dernede, og det gør de. Men når de så gennem længere tid har måttet søge arbejde på Sjælland og måttet tage fra deres hjem og familie mandag morgen for at leve i en skurvogn til fredag aften, inden de kan vende tilbage igen, kan man ikke rigtig fortænke dem i, at de efterhånden finder ud af at slå sig ned dér, hvor de kan få arbejde. Dermed bliver Maribo amt affolket, og det er der ikke på nogen måde fremtid i for amtet; på den måde kan man ikke hjælpe amtet.

Erfaringerne i de forløbne år med vort uddannelsessystem og tilskuddene til omskolingen har jo været, at de virksomheder, som er flyttet ud til egnsudviklingsområderne, ofte har måttet afholde meget betydelige udgifter til træning af den ufaglærte arbejdskraft, som bliver antaget lokalt. Derfor finder vi i vor gruppe, at det må være rigtigt, når man ved den nye ordning ophæver den hidtidige adgang til at yde tilskud til industrivirksomheder til oplæring og træning af arbejdskraft og i stedet henlægger administrationen til arbejdsministeriet. Jeg tror nemlig, at den nye admini-

strationsform med koordinering af de eksisterende uddannelsesområder og samarbejde med de lokale arbejdsformidlingskontorer og arbejdsmarkedsnævne og de konsulenter, som loven giver anledning til at ansætte, vil blive en god hjælp, fordi man gennem dette samarbejde kan få etableret et socialt erhvervsmæssigt serviceapparat, der har så stor en kapacitet, at det hurtigt og effektivt kan medvirke til at sikre en så stor overførsel fra én produktiv beskæftigelse til en anden af den på stedet værende ledige arbejdskraft, som der nu er brug for.

Selve lovforslaget, som det foreligger, fylder ikke ret meget; det gør til gengæld bemærkningerne, og det hænger nok sammen med, som der står i bemærkningerne, det manglende erfaringsgrundlag for hele denne nye ordning både med hensyn til foranstaltningernes art og deres omfang og med hensyn til, hvorledes reglerne for den økonomiske støtte skal være og mulighederne for at være med på de forskellige fronter inden for omskolingen. Det bliver der formentlig mulighed for at se nærmere på i udvalget.

I dag til morgen er jeg kommet i besiddelse af en undersøgelse, der er foretaget af Umeå universitet i Sverige, af værdien af omskoling. Jeg har desværre ikke haft tid til at kigge ret meget i andet end konklusionerne af den; men jeg synes, at man ved bare at læse konklusionerne af undersøgelsen får grund til at stille forventninger til det lovforslag, vi nu behandler. Analysen, der omfatter deltagerne i kurser med 20 ugers varighed, viser, at 76 pct. af deltagerne får direkte nytte af omskolingen. De, der får arbejde i de fag, de omskoles til, opnår en gennemsnitlig indkomststigning på 5.100 kr. om året, og for hver omskolet person kan der konstateres en tilvækst i det offentlige indtægt på 3.000-4.000 kr. årlig. Hvis vi med dette lovforslag kan nå op på de samme resultater, mener jeg, at lovgivningen får det perspektiv, den i virkeligheden fortjener.